MAGAZIN sportiv

SP

Meciul meu cu Neale Fraser

...Pe Neale Fraser l-am văzut pentru prima oară la concursul din Cairo. La apariția sa pe teren, publicul s-a ridicat în picioare și l-a aplaudat minute în șir. Era omagiul adus unui mare campion. Cu primul său adversar, Neale Fraser, avînd lovitura de începere, a servit patru „bombe" și a luat primul ghem la zero. Apoi, jucătorul din fața lui, complet timorat, a ratat alte patru servicii și: 2—0 pentru Fraser. Și meciul a avut o desfășurare asemănătoare pînă la sfîrșit...

Cu N. Fraser m-am întîlnit apoi, pe teren, în cadrul meciului pe echipe. Mi-a făcut o impresie deosebită. Înalt, bine clădit, avea o mare dexteritate în mînuirea rachetei. Neale m-a luat repede și a cîștigat primul set. În următorul, am fost foarte bătăios, am alergat mult, am temperat oarecum zelul adversarului meu, prea sigur pe el, și setul mi-a revenit. Mărturisesc sincer: nu-mi venea să cred! În setul III nu am mai putut acționa la fel și am pierdut.

...9 martie 1962, ziua semifinalelor de simplu bărbați. Tribunele cu 6.000 de locuri de la Gezira Sporting Club din Cairo gemeau de lume. Toată această mulțime venise bineînțeles să-l vadă pe Neale Fraser, vestitul tenisman australian, cîștigător al Wimbledonului, cotat printre primii jucători de pe glob.

Cînd făceam schimburile de mingi de încălzire, mă gîndeam fără să vreau la începuturile mele de jucător de acum vreo opt ani. Un tînăr ucenic de 15 ani de la uzinele „Steagul roșu" din Brașov care, după orele de muncă, alerga cu sufletul la gură să joace tenis. Și iată-mă acum, după ani, student în anul II la I.C.F. și campion republican, ajuns de la poalele Tîmpei tocmai în țara Nilului, față în față cu unul din cei mai renumiți tenismani ai lumii, reprezentantul unei țări cu vechi și glorioase tradiții în sportul alb. Jucasem bine pînă atunci și îi învinsesem — după cum știți — pe Iovanovic și Merlo. Acum, mă furnica parcă ceva prin tot corpul.

Aproape nici nu știu cînd a început partida și Fraser și conducea cu 3—1. Am început să mă dezmeticesc, emoția și teama îmi dispăreau cu încetul. Atacam mereu! Fraser a fost surprins de riposta primită, și... am făcut cinci gheme la rînd, cîștigînd cu 6—3. Setul al doilea l-am început foarte tare și cînd la 4—1 pentru mine mă gîndeam că pot cîștiga am... pierdut cu 4—6. Dușul primit m-a înfrigurit și mai mult. Aveam în fața mea nu un supraom ci un jucător renumit, bine pregătit, dar care putea fi totuși depășit. Cel puțin desfășurarea meciului de pînă atunci • dovedise. Mă simțeam în mînă, de loc obosit. Am avut 5—0 și am cîștigat cu 6—1.

Setul IV, care avea să fie și ultimul, a început în mijlocul unei „galerii" extrem de zgomotoase și favorabile lui Fraser, pentru că spectatorii, captivați de meci, doreau prelungirea la cinci seturi. Fraser a condus cu 3—1, dar am egalat și am avut apoi 5—3 și 40—0 — deci trei meciboluri, pe serviciul lui Fraser. Australianul a servit și de trei ori mingea a trecut pe lîngă mine ca un bolid, fără s-o ating. 40—40. A urmat un serviciu cu efect și o lovitură trăsnită și scorul a devenit 5—4. Am condus din nou, cu 30—0, am fost iarăși egalat: 30—30. Am reînceput jocul cu maximum de concentrare. Fraser a ratat un vole și apoi la un serviciu al meu, australianul a trimis mingea afară. Cîștigasem. Eram nespus de fericit. De altfel nu am putut dormi apoi două nopți...

...Și acum, antrenamente și iar antrenamente! S-ar putea să mă mai întîlnesc din nou cu Neale Fraser sau cu alți jucători de talia lui. Și, după ce ai urcat o treaptă, nu trebuie să mai dai înapoi!

ION ȚIRIAC
maestru al sportului

ENGHIBARIAN NU S-A LĂSAT DE BOX...

Știți cine a fost cel mai rapid, cel mai tehnic boxer sovietic între anii 1953—1958? Cine a repurtat cele mai multe victorii pe ringurile internaționale? Ați ghicit: Vladimir Enghibarian!

Vladimir Enghibarian, campionul olimpic de la Melbourne, cîștigător de trei ori al titlurilor de campion european, după ce și-a încheiat prodigioasa sa activitate în ring nu s-a lăsat de box. În prezent Enghibarian conduce o școală de box în capitala Armeniei Sovietice, Erevan. Sub îndrumarea lui se pregătesc 150 de viitori boxeri, elevi de 14—17 ani. În fotografia noastră îl puteți vedea pe Vladimir Enghibarian lucrînd cu doi dintre elevii săi la un antrenament.

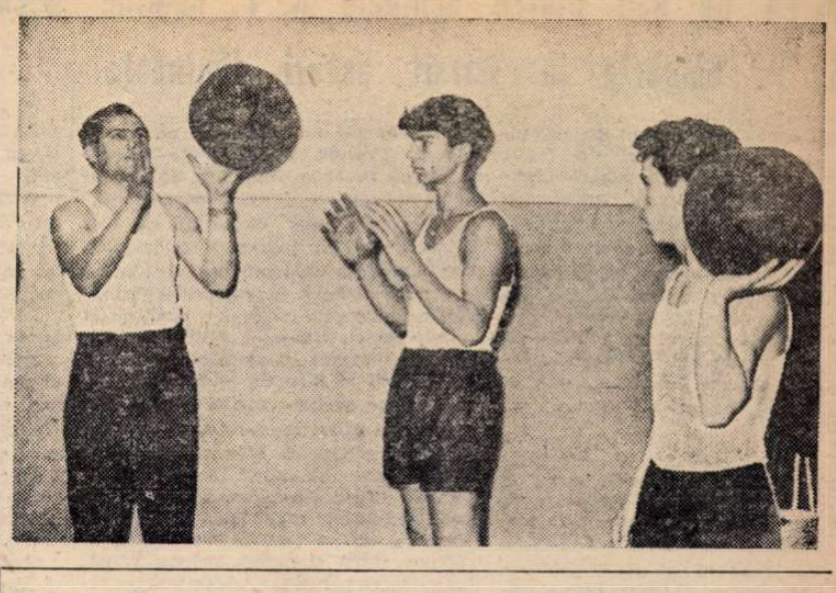

ÎN PATRU RÎNDURI

Fotbaliștii de la Metalul Tîrgoviște au recurs la duritățI în unele perioade ale meciului cu Progresul București.

Că metalul e-un corp dur,
O știam, ca pe-un refren.
Nu mai trebuia, vă jur,
S-o probați și pe... teren!

JACK BERARIU

În urma eliminării lui Ghiță, tînărul Filimon, care jucase centru înaintaș, a trecut în poartă.

În clipa-aceea de impas,
Desigur și-or fi spus destui:
— „Am mai văzut centru retras,
Dar nici așa... în poarta lui".

V. D. POPA

POȘTA MAGAZIN • poșta magazin • POȘTA MAGAZIN

Dr. IOAN RACEU, COMUNA SASCIOR. — Iată cîteva dintre rezultatele obținute de Locomotiva Sibiu, în 1950, în campionatul categoriei A la fotbal: 2—1 și 1—2 cu Dinamo București, 0—3 și 1—0 cu Steaua, 1—1 atît în tur cît și în retur cu Petrolul. Cu Rapid, la București, a pierdut la mare luptă, cu 4—3, după ce conducsese la un moment dat cu... 3—0! Numai cu aceste rezultate ar fi avut șanse și la titlu, dar adăugîndu-se și celelalte, a ...retrogradat!

ALEXANDRU URECHE, PLOIEȘTI. — În întîlnirile pe care le-au avut pînă acum în fața tablei de șah — opt la număr — Mihail Tal a ieșit învingător de 4 ori, Bobby Fischer o dată, iar celelalte trei partide s-au încheiat cu remize.

PAVEL CONSTANTIN, TITU. — 1) Cartea „Fotbalul nostru" nu se mai găsește de vînzare în librării. Puținele exemplare care au mai rămas sînt oferite, uneori, ca premii, de către întreprinderea „Loto-Pronosport". Nu putem deci decît să vă urăm... succes la „Pronosport"!. — 2) Steaua a participat pentru prima oară la campionatul categoriei A la fotbal, la ediția 1947—1948. Din lot făceau parte atunci, printre alții, Gică Popescu, Onisie, Fătu etc. — 2) Constantin joacă la Steaua din 1955. În campionatul precedent n-a existat propriu-zis un titular în postul de inter-dreapta. Pe acest post au evoluat, în campionatul anului 1954, Zavoda I, Balint, Tătaru și... Caricaș. Un amănunt: Caricaș a mai fost folosit atunci ca centru înaintaș și aripă stîngă.

EMANUELA SELAGIAN, NEGREȘTI REG. MARAMUREȘ — Voleibalista Doina Ivănescu este căsătorită cu fotbalistul Traian Ivănescu, fundașul stîng al echipei Steaua. Între ei și maestrul emerit al sportului la handbal Petre Ivănescu nu există nici o legătură de rudenie. —

FLORIN STAMBIRT COM. AUGUSTIN REG. BRAȘOV. — Un fotbalist — cazul lui Constantin Tabarcea — poate deveni maestru al sportului și fără să fi jucat în echipa națională „A". Mijlocașul Petrolului a înde plinit, în schimb, o altă normă, care prevede ca un fotbalist să fi făcut parte din echipa care a cîștigat de două ori consecutiv campionatul țării (Petrolul, edițiile 1957—1958 și 1958—1959), să fi participat la 60% din meciurile susținute de echipa respectivă în fiecare din aceste campionate și să fi jucat o dată în echipa națională A... sau B. Tabarcea a jucat, anul trecut, la Istanbul, în reprezentativa B, în meciul cu Turcia. — 2) Floyd Patterson își va apăra titlul de campion al lumii la toate categoriile, în fața lui Sonny Liston, un alt boxer negru. Contractul a fost semnat zilele trecute și meciul va avea loc cel mai tîrziu pînă la 30 septembrie 1962. Nu s-a stabilit încă orașul unde va avea loc întîlnirea.

EUGEN ARDELEANU, PLOIEȘTI. — 1) Pînă în 1947, Petrolul a purtat numele de Juventus București. De-a lungul anilor, echipa s-a mai numit Distribuția, Petrolul București, Partizanul, Energia și Flacăra. La Ploiești activează din 1952. În acel an a retrogradat în „B", dar a revenit repede în A: după un an. — 2) Ca ploieștean, zîceam că dv. ați fi în măsură să-mi dați mie date despre Ilie Oană, antrenorul Petrolului! Nu e nimic: vi le dau eu. Oană are 44 de ani. A jucat timp de 14 ani, la Juventus, în postul de aripă dreapta. A fost selecționat de 5 ori în echipa națională A.

ION POȘTAȘU

Mozaic fotbalistic

Agenția TASS a organizat, nu de mult, o anchetă printre conducătorii celor 16 echipe finaliste ale campionatului mondial de fotbal cu tema cine va cîștiga titlul de campioană mondială. Iată rezultatul anchetei: Brazilia 11 voturi; U.R.S.S. 8; Argentina 4; Anglia 3; Uruguay și Chile 2; Spania și Bulgaria cîte 1 vot.

...Echipa argentiniană de fotbal, participantă la turneul final al C.M., va fi însoțită în Chile de un numeros personal medical. Un medic primar, un internist, doi chirurgi, un specialist în boli de inimă, un stomatolog, un medic orelist, o soră și un pedichiurist... Un spital întreg.

...Echipele engleze de fotbal au jucători celebri doar prin numele lor. În formații de liga a doua se pot întîlni nume ca: Charlie Chaplin, Anthony Eden, Winston Churchil, Bernard Shaw etc.

A apărut o nouă țară la bursa fotbalistică. Este vorba de Islanda, care a „exportat" recent primul jucător. Echipa scoțiană F. C. Mirrena a achiziționat pe Torolf Becker, cel mai bun atacant al Islandei...

Știe ea ce știe

— Și cei de la serviciu, tocmai mîine, duminică, s-au găsit să ne pună o ședință importantă...
— Și unde o țineți? La tribună sau la peluză?

Desen de S. NOVAC

VII

GHINION MARE

În ultimul joc de antrenament cu echipa „Corinthias" din Sao Paolo m-am ciocnit de un adversar și m-am lovit puternic la genunchi. Te pomenești că n-o să mă mai ia în Suedia! În cele din urmă, temerile mele s-au spulberat.

Și iată că a venit și ziua mult așteptată. Abia cînd m-am urcat în avionul care pornea spre Suedia mi-am dat seama că voi participa la campionatul mondial.

Nu mă mai simțeam străin în mijlocul fotbaliștilor noștri. Mazzola, Pepe, Garrincha, Didi, Zagalo, Zito, Mauro și toți ceilalți creau o atmosferă de relaxare sufletească, glumeau și ascultau cu răbdare glumele colegilor lor. Spiritul prieteniei care se născuse în timpul pregătirii selecționatei în Brazilia a fost adus cu noi în valize. De aceea, mă simțeam foarte bine.

Am făcut un popas în Italia. Aici urma să susținem două jocuri pentru definitivarea lotului.

În primul joc am avut drept adversar pe Internazionale. Eu știam că n-am să figurez în formație, deoarece genunchiul continua să fie umflat. Echipa noastră a cîștigat, lăsînd o bună impresie.

Acum a început să se vorbească despre Brazilia ca despre una din favoritele apropiatului turneu. În al doilea joc am avut ca adversar pe Fiorentina și am cîștigat din nou. Nici de astă dată n-am jucat. Cred că vă dați seama cum mă simțeam pe banca rezervelor.

În Suedia, la primele antrenamente ale echipei, am simțit din nou o durere ascuțită la genunchi. Ce-o să mai fie?

— Va decide doctorul dacă vei mai rămîne sau dacă te vei întoarce acasă, — a spus Machado.

Doctorul mi-a examinat genunchiul și a spus pe un ton plin de încredere: „Dacă băiatul e bărbat, atunci în cîteva zile va putea juca".

— Sînt bărbat, — a fost răspunsul meu. Toți cei prezenți au rîs.

Din ziua aceea am fost supus unui control foarte sever. Mario Americo fierbea mereu apă și punea compresă după compresă pe genunchiul meu. Pepe și Didi, care se accidentaseră și ei în Italia, erau supuși aceluiași tratament.

AȘA A ÎNCEPUT TOTUL

A venit prima zi a campionatului mondial pe anul 1958. Cînd am aflat că nu figurez în formația pentru jocul cu Austria, am fost gata să izbucnesc în plîns. M-am stăpînit însă, dîndu-mi seama că deocamdată nu pot fi util. În aceeași situație se aflau și Pepe și Zito și Garrincha.

În cele din urmă însă n-am rămas nici noi „pe dinafară". Rezervele au fost chemate să întărească micul grup de „torsedores" brazilieni. Cel puțin asta puteam să fac: să-mi încurajez echipa, pe drumul ei spre victorie.

Echipa Braziliei s-a prezentat cu următoarea formație: Gilmar, De Sordi, Bellini, Orlando, N. Santos, Didi, Dino, Joel, Mazzola, Dida, Zagola. Era un ansamblu formidabil. Am fost sigur că echipa Austriei nu va putea opune rezistență băieților noștri. Dar, pe măsură ce minutele se scurgeau, mă cuprindea teama. Atacul nostru acționa nesigur în fazele hotărîtoare, iar apărarea austriacă părea un zid de nepătruns. În sfîrșit, în ultimele minute ale primei reprize, Mazzola a deschis scorul. Micul grup de suporteri brazilieni urla mai tare ca întreg stadionul! Imediat după reluare, Nilton Santos a pornit singur la atac și a înscris al doilea gol. Cu cîteva clipe înainte de fluierul final, a căzut și al treilea.

Pe drumul spre Hindos — o mică localitate din apropierea orașului Göteborg, — n-am vorbit decît despre această primă victorie. Antrenorul nostru, Feola, era mulțumit. Machado și ceilalți conducători ai delegației — de asemenea. Participam și eu la această mare bucurie, dar continuam să-mi blestem durerea de la genunchi.

Următorul nostru adversar a fost echipa Angliei. Întîlnirea urma să aibă loc la Göteborg. Genunchiul mi se vindecase. Începeam să am speranțe că voi juca. Băieții noștri spuneau:

— O, cît de bine știu să se apere englezii!

Alții erau mai optimiști:

— E destul să le mărcăm un gol ca să se prăbușească.

Ultimii reprezentau însă minoritatea. Mulți îi cunoșteau pe englezi din jocurile anterioare și nu se îndoiau că lupta va fi foarte strînsă. Doar Feola era liniștit. Încrederea lui se transmitea treptat tuturor jucătorilor.

Înainte de joc toți erau siguri de ei: nimeni nu-și supraaprecia forțele, dar nici nu se temea de adversar.

Recunosc, nutream speranța că voi juca împotriva Angliei. Genunchiul meu era vindecat și eu încercam să-i conving pe toți că pot juca. Dar, doctorul a spus:

— În acest joc nu vei juca, în schimb în următorul — cu siguranță!

Următorul... Și cît am vrut să joc contra Angliei.

Vava, care era și el rezervă, a intrat în formație, înlocuindu-l pe Dida.

Unii dintre conducătorii echipei noastre, ziariștii brazilieni și cîțiva jucători au căutat să vadă și alte jocuri, pentru a-și face o impresie despre viitorii adversari și pentru a ști să folosească la momentul oportun „cheia" cea mai potrivită. Eu nu am acordat nici o importanță acestui lucru. Pe mine mă interesa doar jocul echipei braziliene. Și numai pe mine. Garrincha era indiferent la tot ce se întîmpla în jurul său. Niciodată nu am văzut un om mai indiferent în aparență. Acest tată a patru copii părea el însuși un copil.

Jocul cu Anglia a început furtunos. Imediat mi-am dat seama că nu va fi de loc simplu pentru băieții noștri. Englezii jucau dur în apărare, ia: în clipa în care intrau în posesia mingii, porneau imediat la contraatac, cu ajutorul vestitei lor pase lungi. Înaintașii noștri au încercat în repetate rînduri să le spargă apărarea, dar în zadar. Deși au jucat bine prima repriză, scorul rămînea zero la zero. Mauro, Zito, Pepe, Dida, Castilho și în general noi toți cei care nu participam la joc, sufeream atît cît și jucătorii de pe teren.

— Ce dracu, mingea nu vrea să se apropie de poartă!

— Nu cumva englezii vor izbuti să ne îngenuncheze?

— Portarul lor Mac Donald culege toate mingile!

Repriza a doua a întîlnirii a însemnat pentru noi încă 45 de minute de chinuri. Se părea că „remiza" este predestinată.

În momentul fluierului final, jucătorii noștri erau de nerecunoscut. Aveau de ce să fie necăjiți. Și totuși în mijlocul lor nu s-au găsit flecari și răi de gură. Toți au primit acest semieșec ca pe o consecință logică a jocului pe care îl prestaseră. Feola și Machado au primit rezultatul cu sînge rece. Ei au explicat clar că noi am jucat mai bine decît englezii în tot cursul jocului. De altfel nu mai era timp de pierdut. Trebuia să ne gîndim la adversarul următor: se apropia întîlnirea cu echipa Uniunii Sovietice.

(Urmare în pagina Magazin din 7 aprilie a.c.)